

PREVOD

José Angel Valente

Pesmi

Neresničnost jutra

Nič ni bolj vznemirljivega v cvetki smrti
kot nenadni,
                    drhteči,
pozvenkujoči z bogom.

Razmislek o pogledu

Gledal je proti kraju,
ki ne bi nikoli mogel biti
na bolj neresnični strani pogleda.

Gledal je iz čiste svetlobe sanj
kot androgini angel
melanholije.

Poetika

Zmaj
(sparjen s postrvijo
zaplaja slona).

Kriptospomini

Nemara bi morali počasi
 spet napisati svoja življenja,
 spremeniti vzporednike in čase,
 s svojih obrazov v maminem albumu
 zbrisati vsako znamenje, ki je naše.

Pustiti bi morali lažna pričevanja,
 našminkane profile,
 nalomljene sledi,
 krstne liste, ki niso za odkup.

Ali, za ves spomin,
 odprto okno,
 prazno platno, nespremenljivo
 belo ozadje za neskončno igro
 svetlobe in senc.

Nič.

Če je le mogoče, nič.

Zmenek

Toliko
 nepovedanih življenj nosim
 pod svojimi lažnimi lasmi,
 toliko datumov, ki niso skončani.

Ne reci mi ne zmerom ne nikoli.
 Išli me.

Kajti kako naj bo jasno sicer,
 ali sem tu ali se nisem vrnil,
 ali sem prišel in kako, in ali sem tisti,
 ki je prišel, ali tisti, ki me čaka.

Nikogar ne priklepaj ob nikoli.

Skrij me, zaslèc,
 za zakasnelim jokom.

Snovni spomin II

Torzo gole ženske v ogledalu
kot fragment nepoznane ljubezni.

Kdo bi zdaj mogel
raztolmačiti to znamenje,
postaviti, kar ni potlej nikdar več bilo,
oživiti ta zbogom, ki je brez daha.

Glas od odspodaj

Govoril sem pod tvojim telesom,
pokrit s tvojim telesom,
pokrit z visokostjo tvojega golega telesa.

Besede nad tvojimi rameni
so se dotikale nepresojnega življenja
in se oblikovale
v prozorne mehurčke.

Nič ni pomenila
njihova čista svetloba, presojnost ali znamenje
od prav odspodaj.

Samó tvoja podoba

Ko je utrujenost naposled utopila v spancu
vsa obličja,
ko ni s trdega ozemlja svetlobe
pozaba ohranila ničesar,
se je trikrat v eni noči
v senci prikazala
samó tvoja podoba.

The tempest

Vidim, kako se tvoje telo dviga
 proti neresnični svetlobi jutra,
 kako v preostalem mrazu snega
 stopa čez žičnate ograje,
 kako rase proti najbolj mračnemu dežju
 in se rojeva tam gor, nezadržno,
 pod koncentracijskim nebom.

Z one strani mlak in spokojnih oči
 je primorana dolgost dni;
 temni spev in temno delo,
 enoglasni ritem neparnih dlani.

Tvoje telo, such stuff, tvoje telo,
 as dreams are made on, si govorila,
 se je dvigalo neustavljivo nad sanje.

Zakaj potlej stopati po istih cestah,
 šteti iste korake,
 vstati k neki drugi isti smrti?

Vidim, kako tvoje telo in skrivni lesk tvojih oči
 na široko odpirata vse prostorje.

Na bodeči žici in na dežju,
 na ponavljanju obrisov,
 na slepem odporu mejã
 se je tvoje mlado svobodno telo
 rojevalo kot nezmagljiva zastava.

Razmislek ob konkavni podobi

Zdaj nas vse, česar nismo bili
 zmožni ljubiti,
 motri nezaplojeno.

Zrcalo.

Naj končno druga pomlad

Eucharis mi pravi, da je pomlad

Rimbaud

Spet znova nam pomlad
poka med dlanmi.

Naj nam bo

končno dana
neka druga pomlad,
ampak čemú,
če ves njen pepel
pada
z osmojenih obrvi
nepopravljivega klovna.

Zbrisana

stara barva
s spremenjenih fotografij.
Krivična prihaja pomlad, in poka
v naših prsih
mogočnejša od nas,
in samó njena svetloba
nas v kadečih se razvalinah preživí.

Presojnost spomina

Kot so v veliki prazni dvorani naposled
zrcala vsrkala vsa obličja,
tako v negibnem središču
gola svetloba pije vse vidno.

Pesem, da se stopi čez senco

Neki dan se bova zagledala
na oni strani spančeve sence.
Moje oči in dlani bodo prišle k tebi,
in tam boš, in bova tam,
ko da bi od zmerom bila tam,
na oni strani spančeve sence.

Zaprto obzidje teh sanj

Kot se iz lastne mračne svetlobe spusti poželenje
 k usodi mesa, ki ni smrtna,
 kot se angelsko krilo
 odpre sredi sence,
 kot se nenadoma srečata
 ptica in njen let,
 tako vstopajo vode,
 ki nas rodijo in utopijo,
 v zaprto obzidje teh sanj.

Predzačetek

Nič ne zastani.
 In ko se ti bo zdelo,
 da si za zmerom brodolomec v slepih meandrih
 luči, še naprej pij pri mračnem neimetju,
 kjer se edino rojeva žareče sonce luči.

Kajti zapisano je tudi, da tisti, ki se vzpenja
 vse do sonca, ne more zastati,
 in gre z začetka v začetek
 skozi začetke, ki nimajo konca.

Beseda

Beseda
 iz ničesar.

Veja
 v praznini.

Perut
 brez ptice.

Let
 brez peruti.

Krivulja
iz katerega golega jedra
sleherne podobe.

Svetloba,
kjer vidno še ne oblikuje
svojih neprešteti obrazov.

Gluha znamenja sence.

Kot nor konj
prihaja jesen med liste.

Vodnjak,
v katerega kričim tvoje ime,
mi vrača praznino
z dolgimi lasmi.

Nag kosim
travo ali krmo smrti in pojem,
samotni ptič v tesnem
grlu svetlobe.

Blisk

II.

Pozabiti.

Vse pozabiti.

Odpreti

dnevu vsa okna.

Sprazniti

sobo, kjer je bilo,
vlažno in nevidno,
neko telo.

Veter

gre skozi.

Le praznina se vidi.

Iskati po vseh
kotih.

Se ne moči najti.

IV.

Zdaj ko te telo zapušča
in bo končno kmalu ugasnilo:
si sploh kdaj imel telo,
telo skozinskoz prežgano, ti,
telo poželenja?

VI.

Povej mi,
telo,
popolna razsežnost.
Poslušal sem,
kako hrumiš
kot mračni veter
nad kdove katero dušo,
združeno s telesom.
In beseda
je telo postala
in nista je spoznala.

XIII.

V tekoči globočini tvojih oči
skaklja tvoje telo nad vodo
kot presojni srnjak.

Prevedel in spremno opombo napisal Aleš Berger

José Angel Valente velja za enega najpomembnejših sodobnih španskih pesnikov. Rojen je bil leta 1929 v mestu Orense. Študiral je romanistiko, nekaj let je poučeval španščino na Oxfordu, kjer je postal tudi Master of Arts. Od 1958 živi v Ginebri. Je avtor mnogih pesniških zbirk, proze in esejev; leta 1980 je izšlo njegovo zbrano pesniško delo z naslovom *Punto cero* (Ničelna točka).